

anderledes. Og hvis jeg derfor kan finde nogle – som hr. Peter Duetoft vist bruger ordet – lege-kammerater, som mener det samme som jeg, går jeg gerne sammen med de såkaldte legekammerater om den fælles sag, hvis vi er enige om indholdet. Det er nu vigtigere end det der partitaktiske spil, som hr. Duetoft gør sig til talsmand for.

Jeg er da meget tilfreds med, at hr. Duetoft finder mange mennesker at debattere med på sin færden rundt i landet, og jeg er også glad for, at hr. Ove Fich finder mange at diskutere med; men når jeg siger, at vi har en EU-debat, der er blevet væk, så er det jo ikke noget, jeg selv står og finder på. Det er jo heller ikke sådan, at jeg ikke bevæger mig uden for disse tykke mure og ser, hvad der foregår. Nej, jeg tillader mig såmænd at citere hr. Ove Fich, som er formand for Europaudvalget, og som jeg nok mener beskæftiger sig en del med den såkaldt folkelige debat. Hr. Ove Fich sagde så sent som den 16. august 1995 til Berlingske Tidende:

»Selv den socialdemokratiske formand for Folketingets Europaudvalg, Ove Fich, ser med stigende ængstelse på, at debatten i Danmark føres af de samme Tordenskjoldssoldater, som er inde i stoffet, og som møder hinanden på de samme konferencer og debatmøder.«

Og så er hr. Ove Fich citeret for at sige:

»Vi vil gerne have bredere kredse draget ind i diskussionerne, men det har det knebet gevaldigt med. Årsagen er nok, at folk føler, at EU-spørgsmålet er for abstrakt. Danskerne vil gerne diskutere, men først når de ved, at de skal hen at stemme,« siger hr. Ove Fich.

Det er et af de mange citater, som kunne bringes fra Folketingets Europaudvalgs formand, og hvori han siger til pressen, at vi mangler en offentlig debat om EU-spørgsmål. En af grunden til, at jeg også rejser spørgsmålet fra denne talerstol, er, at der har været en bred forståelse af, at debatten i befolkningen har manglet.

Derfor synes jeg ærlig talt, at man skulle prøve at få debatten bragt ud til en større del af befolkningen frem for blot at lave et oplæg til regeringskonferencen blandt partierne herinde på Christiansborg og så glemme den folkelige debat. Det er jo præcis det, der sker med den måde, man har tilrettelagt arbejdet på fra nu af.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Der var desværre en ganske betydelig misforståelse i det indlæg, som fru Elisabeth Arnold havde.

Det, jeg nævned, var, at statsministeren i sin indledning sagde, at spørgsmålet om en folkeafstemning, når vi kender resultatet af regeringskonferencen, det vil sige den nye Unions-traktat, ville regeringen tage stilling til til den tid.

Det vil sige, at man ikke vil love befolkningen, at vi får en bindende afstemning om det, man nu tager ned og forhandler – en hel masse mere union. Det blander fru Elisabeth Arnold sammen med en anden sag, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt der skulle være en folkeafstemning med henblik på at ophæve de fire undtagelser. Det er en aldeles anden folkeafstemning, som vi naturligvis aldrig har ønsket.

Jeg håber, det står klart for fru Elisabeth Arnold, at det netop drejer sig om at undgå i den sammenhæng, at de fire undtagelser bliver ophævet. Derfor skal der naturligvis ingen folkeafstemning være med det formål at ophæve de fire undtagelser. Men der skal være en folkeafstemning, naturligvis, om den næste Unions-traktat, som statsministeren nu vil tage ned og lave sammen med de andre statsministre.

Så jeg håber, at en opklaring af den misforståelse kan bringe debatten tilbage på sporet, i hvert fald for det spørgsmåls vedkommende.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg kan forstå på hr. Keld Albrechtsen, at han kun vil have folkeafstemninger, når det passer ind i hans eget kram, og ikke tør overlade til befolkningen at tage stilling frit fra sag til sag. Godt – så ved vi det.

Men jeg vil sige til hr. Kristian Thulesen Dahl, som har beskæftiget sig meget med den folkelige debat, at jeg er en lille smule enig med hr. Kristian Thulesen Dahl om, at det er en lille gruppe, der hele tiden rejser rundt og holder møder og debatterer. Der kommer mennesker til disse møder, men hele Danmarks befolkning kommer jo ikke.

Jeg ved ikke, hvad man skal gøre ved det. Jeg kunne tænke mig en anden gang at diskutere, hvad man gør ved danskere, som f.eks. møder op til debatmøder og efter debatmøderne om EU siger til pressen eller til den undrende offentlighed: Jeg ved ikke, hvorfor jeg skal spille min tid på det her; jeg har ikke sat mig ind i det; jeg gider ikke sætte mig ind i det; jeg overlader det til andre.

En stor del af den danske offentlighed gider ikke sætte sig ind i det. De orker ikke at debatte-